

Att våga bli stor

Nina Matthis

Skrivet: 30 juli 2009. Soul Word: 28 aug 2009

Då och då träffar jag människor som säger att de är rädda för sitt större jag. De menar det större jag som bor i Närvaron, och som de inte kan kontrollera med sin person. De säger ibland, att de är rädda för hur andra ska reagera om de blir så stora och kraftfulla som de anar att de kan bli. De tror att den kraften ska skrämma bort andra människor. Och att de själva blir ensamma.

De tycks verkligen tro på de där tankarna om elände och ensamhet om de expanderar sitt andliga jag. De kan tro det så starkt, att de väljer att vara "små" fastän de förnimmer sitt större jag. De kan hitta på lite olika anledningar för att slippa förändras. De kan skylla på barnen, på maken, på jobbet, på vännerna, på ekonomin, på åldern, på hälsan, för att slippa bli så stora som *de är*.

De kan mycket övertygande säga: " Jag vet att jag har en andlig kapacitet, men det är inte rätt tidpunkt att släppa fram den". Och om du frågar varför, så kan de svara: " Jag tänker på de andra... Min man skulle bli chockad. Barnen skulle inte känna igen mig. Kollegorna skulle bli rädda".

Men de pratar förstås om sig själva. De kunde lika gärna (och mer ärligt) säga: " Jag tänker på mig själv... Jag skulle bli chockad. Jag skulle inte känna igen mig. Jag skulle bli rädd". Det är inte deras sanna jag som pratar. Det är deras personlighet som säger sådär - det gamla jaget, som ofrånkomligen skulle förändras och som är rädd för det som det inte känner till. Personligheten vet inte mycket om själen, och i brist på vetskap målar den upp alla möjliga hot. Den vill behålla sitt inflytande så mycket den bara kan - det är liksom dess uppgift och natur.

När vi identifierar sig med personligheten, kan den få oss att vända i dörren till vårt eget större jag. Men det behöver inte vara så. Vi kan i stället avslöja personlighetens knep för att hejda oss, och helt enkelt välja att identifiera oss med vår själ. Vi kan lyssna till Närvaron inom oss - vi kan lära känna den mer och mer, och bli medvetna om att vi alltid har ett val. Vi kan alltid välja det som känns mest sant för oss *i energin*; det som känns naturligt och liksom ljust i vårt eget hjärta.

Den dag som Närvaron fyller oss och gör oss så stora som vi *verkligen är*, märker vi till vår häpnad att inget har gått förlorat! Allt har i stället kommit till oss: Kärleken, friden, glädjen, förståelsen, enheten – allt det som bor i själens mjuka rymd. Vi kan sitta i den rymden, gå i den rymden, prata i den rymden, skratta i den rymden. Och allt som händer är att vi sprider mer kärlek och blir allt mer förvissade om vad vi kan *ge*. Det är fullkomligt odramatiskt. Det är som att äntligen *komma hem*.

© Nina Matthis, aug 2009.